

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 69 Pž-7248/2019-4

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Ružice Omazić, predsjednice vijeća, Mirte Matić, sutkinje izvjestiteljice i Božene Zajec, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja MIKLAVJA LC d.o.o. u stečaju, Matulji, Trg maršala Tita 11, OIB 90681676024, kojeg zastupa punomoćnik Edi Bradamante, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Knežević i partneri j.t.d. Rijeka, Ribarska 4, protiv tuženika OPĆINA MATULJI, Matulji, Trg maršala Tita 11, OIB 23730024333, radi utvrđenja prava vlasništva i uknjižbe, podredno utvrđenja prava građenja, odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-359/2019-6 od 14. studenog 2019., u sjednici vijeća održanoj 13. studenog 2020.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-359/2019-6 od 14. studenog 2019.

Obrazloženje

Pobijanom presudom Trgovačkog suda u Rijeci odbijen je tužbeni zahtjev radi utvrđenja da je tužitelj vlasnik nekretnina pobliže opisanih u izreci presude i kojim se ovlašćuje tužitelj na temelju presude izvršiti uknjižbu prava vlasništva u svoju korist uz istovremeno brisanje prava vlasništva tuženika (točka I. izreke), odbijen je tužbeni zahtjev radi utvrđenja da je tužitelj nositelj prava građenja na neodređeno vrijeme na nekretninama pobliže opisanih u izreci presude, a sve radi izgradnje i upravljanja logističkim intermodalnim centrom (RZ-12) i kojim se ovlašćuje tužitelj temeljem presude izvršiti uknjižbu prava građenja u svoju korist prema pravilima o uknjižbi prava građenja (točka II. izreke), Naloženo je tužitelju naknaditi tuženiku parnični trošak u iznosu od 12.525,00 kn (točka III. izreke).

Iz obrazloženja proizlazi da je prvostupanjski sud tako odlučio, jer je utvrdio da tužitelj nije dokazao da je stekao pravo vlasništva bilo na temelju pravnog posla, odluke suda, odnosno druge nadležne vlasti, nasljeđivanjem ili na temelju zakona, a niti je dokazao da je stekao pravo građenja ili da je pravo građenja osnovano sud svojom odlukom. O troškovima

postupka odlučeno je primjenom čl. 154. st. 1. i 155. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 57/11, 25/13 i 89/14; dalje: ZPP).

Protiv navedene presude žalbu je podnio tužitelj iz svih žalbenih razloga u bitnome navodeći da je sud odbijajući dokazne prijedloge tužitelja onemogućio tužitelja u dokazivanju stvarne volje i namjere stranaka u pogledu uspostave i razvoja logističkog centra Miklavja odnosno u dokazivanju da je tužbeni zahtjev osnovan, čime je počinio bitnu povredu odredaba postupka iz čl. 354. st. 2. t. 6. i 11. ZPP-a. Ukazuje da je tuženik svo vrijeme obećavao tužitelju i stranim partnerima da će prenijeti pravo vlasništva na spornim nekretninama na tužitelja radi razvoja projekta te da nije bitno hoće li to biti u unosom u temelji kapital ili „običnim“ prijenosom prava vlasništva. Ukazuje da je sud počinio bitnu povredu odredaba iz čl. 354. st. 2. t. 4. ZPP-a, jer svoju presudu temelji na potpuno nemoralnom osporavanju od strane tuženika budući da je tuženik prekršio osnovna načela obveznog prava.

Tuženik nije dao odgovor na žalbu.

Žalba nije osnovana.

Ispitavši prvostupanjsku presudu u skladu s odredbom čl. 365. st. 1. i 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP), u granicama razloga navedenih u žalbi te pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a i pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj je sud utvrdio da je zakonita i pravilna.

Predmet spora je tužiteljev zahtjev radi utvrđenja da je tužitelj vlasnik nekretnina pobliže opisanih u izreci presude i eventualno kumulirani tužbeni zahtjev radi utvrđenja da je tužitelj nositelj prava građenja na neodređeno vrijeme na predmetnim nekretninama.

Ovaj sud nije našao da bi u odnosu na pobijanu odluku bila počinjena bilo koja od bitnih povreda odredaba parničnog postupka na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, pa tako niti one na koje ukazuje tužitelj. Upravo suprotno, pobijana presuda je jasna i neproturječna i prvostupanjski sud se izjasnio o svim odlučnim činjenicama i dao valjano obrazloženje.

Imajući u vidu odredbe čl. 114. i čl. 286.-289. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine“ broj 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09, 90/10, 143/12 i 152/14; dalje: ZVDSP) pravilno je prvostupanjski sud ocijenio da tužitelj nije dokazao da je stekao pravo vlasništva ni pravo građenja na spornim nekretninama.

Iz navoda tužitelja iznesenih tijekom postupka, kao i u žalbi, proizlazi da tužitelj u biti tvrdi da je sa tuženikom dogovorio, da će tuženik unijeti u temelji kapital tužitelja sporne nekretnine, ali tužitelj ni ne tvrdi niti dokazuje da je do takvog prijenosa nekretnina u vlasništvo tužitelja doista i došlo odnosno da bi takav pravni posao doista i bio sklopljen, kao što ne dokazuje da je takvo pravo i upisao u zemljišnim knjigama.

Budući da tužitelj nije dokazao navedeno, tužitelj ni ne može s uspjehom od suda zahtijevati deklaratornu pravnu zaštitu, na način kako je tražio tim dijelom tužbenog zahtjeva,

Naime, u slučaju da se radi o stjecanju vlasništva na nekretninama na temelju pravnog posla, on to pravo nije upisao u zemljišne knjige pa imajući u vidu da se vlasništvo na temelju pravnog posla sukladno odredbi čl. 120. st. 1. ZVDSP-a, stječe upisom u zemljišne knjige, nije moguće utvrditi u ovom postupku da je tužitelj vlasnik nekretnina. Jednako tako, tužitelj nije ni tvrdio niti dokazao da je vlasništvo na nekretninama stekao na temelju zakona ili na temelju odluke suda pa s toga niti na toj osnovi tužitelj ne može osnovano zahtijevati deklaratornu pravnu zaštitu traženog sadržaja.

U odnosu na eventualno kumulirani tužbeni zahtjev, pravilno je prvostupanjski sud ocijenio takav zahtjev neosnovanim, jer tužitelj ničime nije dokazao niti je u tom smjeru predlagao dokazne prijedloge, radi dokazivanja zakonskih pretpostavki koje su potrebne za ostvarenje tog prava.

Ukazuje se da činjenica što je Općinsko poglavarstvo tuženika 23. listopada 2002. donijelo zaključak da će zemljište potrebno za izgradnju intermodalnog terminala, ukoliko je u vlasništvu tuženika, unijeti u temelji kapital budućeg dioničkog društva, kao niti činjenica što je na sastanku održanom 26. studenog 2009. načelnik tuženika naveo da će tuženik sukladno ranijoj odluci poglavarstva, kada riješi pitanje vlasništva, zemljište prebaciti i uknjižiti u temelji kapital tužitelja kao učešće, ne znači da je samim time tužitelj automatizmom postao vlasnikom nekretnina.

Nadalje, nisu osnovani žalbeni navodi tužitelja da je odbijanjem dokaznih prijedloga prvostupanjski sud počinio bitnu povredu odredaba postupka iz čl. 354. st. 2. t. 6. i 11. ZPP-a. Suprotno žalbenim navodima, pravilno je prvostupanjski sud odbio izvođenje predloženih dokaznih prijedloga, jer iz same tužbe i navoda tužitelja tijekom postupka proizlazi da dokazni prijedlozi koje je sud odbio na ročištu 2. listopada 2019., nisu ni predloženi na okolnost dokazivanja pretpostavki stjecanja vlasništva na nekretninama ili prava građenja, već na okolnost svrhe projekta (saslušanje svjedoka) odnosno na okolnost identifikacije nekretnina (geodetsko vještačenje), koje okolnosti nisu odlučne za odluku u ovoj pravnoj stvari.

U odnosu na žalbene navode da je prvostupanjski sud svoju presudu utemeljio na nemoralnom osporavanju od strane tuženika budući da je tuženik prekršio osnovna načela obveznog prava, treba navesti da sukladno odredbi čl. 3. st. 3. ZPP-a, sud neće uvažiti raspolaganja stranaka koja su u suprotnosti s prisilnim propisima i pravilima struke te tek ako sud uvaži takva raspolaganja i svoju odluku utemelji na takvim raspolaganjima, tada tek čini bitnu povredu odredaba postupka iz čl. 354. st. 2. t. 4. ZPP-a, a što konkretno nije slučaj. Samo osporavanje tužbenog zahtjeva, suprotno mišljenju tužitelja, ne predstavlja takvo raspolaganje.

Dakle, svojim žalbenim navodima tužitelj nije doveo u osnovanu sumnju pravilnost i zakonitost pobijane presude jer je prvostupanjski sud pravilno ocijenio sve odlučne činjenice, na temelju ocjene navoda parničnih stranaka i izvedenih dokaza pravilno utvrdio činjenično stanje te je na utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenio materijalno pravo.

Pravilna je odluka o troškovima postupka i po osnovi (čl. 154. st. 1. ZPP-a) i po visini (čl. 155. ZPP-a).

Slijedom navedenog, primjenom odredbe čl. 368. st. 1. ZPP-a, tužiteljevu žalbu valjalo je odbiti kao neosnovanu i potvrditi prvostupanjsku presudu, kako je odlučeno u izreci ove presude.

Zagreb, 13. studenog 2020.

Predsjednica vijeća
Ružica Omazić

Broj zapisa: **1789a-ab835**

Kontrolni broj: **03305-88c25-e337b**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=RUŽICA OMAZIĆ, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.